

[Aksel Larsen.]

om, hvorvidt man bør gennemføre nedskæringerne tilsløret eller brutalt, men om selve det væsentlige er de enige. Skulle man søge efter, om der var et enkelt punkt, hvor de var uenige, kommer man til det resultat, at måske har det konservative folkeparti i spørgsmålet om rentefod deres egen lille Hassan med de skæve ben, som de skal have plejet, men anden difference har det været umuligt at opdage. Derfor forekommer det mig noget urimeligt at komme med denne dagsorden. Men det er så meget mere urimeligt, som det, der blev sagt af den højtærede minister hr. V. Buhl ved forelæggelsen af nationalbudgettet, måske med hensyn til ordvalget er noget andet, men indholdsmæssigt er det nøjagtigt det samme, som finansministeren sagde i folketinget længe før kommunevalget; da fik vi de samme tal om underskud på handelsbalancen, de samme tal om, hvor farlig udviklingen kunne blive o. s. v., men dengang kom det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft ikke med nogen mistillidsdagsorden, det kommer det ærede medlem først med efter kommunevalget — så må det ærede medlem undskylde mig, så har man lidt svært ved at tage dagsordenen alvorligt, i alt fald hvad dens såkaldte saglige indhold og hensigt angår. Men dette fremgår ikke alene i hovedsagen af den debat, vi overværede i går, dette fremgår af minister V. Buhls tale om nationalbudgettet, dette fremgik af finansministerens tale før kommunevalget, dette fremgik af statsministerens udtalelse om, at der blæste en skarp vind om hjørnet, dette fremgår af den højtærede handelsministeres medlidende tale om hans embedsmænd, der segner under vægten af kiltunge dokumentpakker, som amerikanerne skal have, en tale, der gav mig indtryk af, at man måske i handelsministeriet burde indføre gaffeltrucks til at transportere disse dokumenter til amerikanerne, så embedsmændene ikke forsløbte sig.

Det, der fremgår af alt dette, er jo, at man er ved at blive betænkelig, fordi de simple, nøgne økonomiske kendsgerninger viser, at Marshallpolitikens vej er en skadelig vej for Danmark. Tænk engang tilbage ikke fulde to år, tænk tilbage på hin dag i juli 1948, hvor folketinget behandlede Marshallplanen, og hvor Marshallplanen blev godkendt med alle stemmer mod kommunisternes. Tænk på den stemning, der besjælede flertallet i denne sal såvel som regeringen, tænk på de forhåbningsfulde taler, der blev holdt, de løfter, der blev givet, og på det akkompagnement, rigs-

dagens vedtagelse af Marshallplanen fik i den dertil indrettede pressespalter. Der var ingen grænser for de gavnlige virkninger, Marshallhjælpen ville have for Danmark, alle økonomiske vanskeligheder ville blive overvundet, valutamanglen ville forsvinde som dug for solen, produktionen ville vokse, arbejdsløshed blive et ukendt begreb og befolkningens levende vilkår forbedres. Det var, hvad man sagde for små to år siden, og Marshallplanen ville forårsage det alt-sammen.

Så gik nogen tid, der gik godt og vel et år, vi nåede frem til september 1949, så meddelte man pludselig, at man til sin overraskelse så sig tvunget til at skære kronen ned. Hvor overraskelsen kom fra, kan jeg ikke fatte, eftersom vi kommunister her i folketinget den 1. juli 1948 havde påpeget, at vedtog man Marshallplanen, ville man blive nødsaget til at skære kronen ned. I september meddelte man så, at man så sig nødsaget til at skære kronen ned på grund af den økonomiske katastrofe, der truede, på grund af, at valutamanglen ellers ikke kunne overvindes, på grund af at produktionen ville gå i stå, vi ville få arbejdsløshed af ukendt omfang herhjemme, derfor måtte man skære kronen ned. Det var på-faldende, at man, når man 1. juli 1948 sagde: nu løser vi for tid og evighed alle Danmarks økonomiske vanskeligheder, så i efteråret 1949 er nødt til at sige: vi må skære kronen ned for at redde Danmark. Så tilføjede man: når vi gør det, ordner vi alle vore økonomiske problemer — de varer, vi skal importere, vil ikke stige i væsentligt omfang, engelske varepriser vil slet ikke stige, og vi vil få en kolossalt forøget eksport ikke mindst af smør til USA, hvorved vi vil tjene mange dejlige dollars. Statsministeren holdt en tale i radioens aktuelle kvarter, hvori han gav udtryk for, at kronenedskæringen ville medvirke til at skabe balance i Danmarks valutaforhold til USA.

Det var i september 1949, at statsministeren sagde, at nu skar vi kronen ned, men så fik vi valutabalancen. Og nu, nu står både finansministeren og minister V. Buhl og siger, at det mindste, vi kan vente os, er et underskud på valutabalancen på 500 mill. kr., og vi ved jo godt, at andre sagkyndige hævder, at det er budgetteret i underkanten, at underskuddet bliver langt større. Ja, men når de hårde økonomiske kendsgerninger er af en sådan art, at man i den grad må erkende, at man byggede på sand såvel i 1948 som i 1949, at lyssynet ikke var begrundet, at de optimistiske pro-